

Arrest

nr. 107 940 van 2 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 december 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 4 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 11 maart 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamden:

S., A.,
+ partner: G., L.

(...)

die optreden in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarige kinderen:

G., E. geboren te Erevan op (...)1997 (RR.nr. ...)

G., E. geboren te Menen op (...)2010 (R.R.nr. ...)

En hun meerderjarig kind

S., E. geboren te Erevan op (...)1995 (R.R.nr....)

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

opgesteld op 09/11/2011 en waarvoor op 05/12/2011 een attest van inontvangstname werd afgeleverd, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Voorafgaandelijk dient opgemerkt te worden dat er een duidelijk onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds de buitengewone omstandigheden en dus de ontvankelijkheid en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet helemaal respecteert daar er in zijn verzoekschrift geen tweedeling naar voor wordt gebracht zoals gebruikelijk, doch wel een motivatie in 10 punten waarbij het dan de vraag is welke punten nu bij de ontvankelijkheid, dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen.

Hoe dan ook, de aangehaalde elementen van naar eigen zeggen "actieve en goed geslaagde integratie," waaronder de scholing van de kinderen, de Nederlandse taallessen, de gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie, de vrienden- en kennissenkring en de werkwillegheid, verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Mijnheer kwam het eerst in België aan en verklaarde zich op 17/09/2008 kandidaat vluchteling. Volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister sloot het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 26/05/2009 zijn asielpprocedure af met de weigering om aan hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De duur van zijn asielpprocedure nam slechts een periode van om en bij de 8 maanden en 9 dagen in beslag, wat absoluut niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Zijn partner, vergezeld door de kinderen, kwam later haar man vervoegen. Zij diende op 04/08/2009 een asielaanvraag in die volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 20/04/2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgesloten door middel van de weigering om aan haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Haar asielpprocedure nam een periode van ongeveer 8 maanden en 16 dagen in beslag, wat evenmin als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Een zekere behandelingsperiode, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Op 22/06/2010 werd zij het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen de 15 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies aan haar betekend op 29/06/2010, waaraan zij heeft nagelaten om gevolg te geven.

Om het verblijf te rekken werden herhaaldelijk procedures opgestart, naast de huidige ook 3 regularisatieprocedures op basis van art. 9 ter ingediend om medische redenen die alle drie werden verworpen, namelijk op 10/08/2011, 16/07/2012 en de laatste op 03/01/2013. De duur van deze procedures kan niet dienstig worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing noch tegen een weigering inzake een verzoek op basis van art. 9 ter, nadat de betrokkenen reeds de kans hebben gekregen om alle geëigende beroepsmogelijkheden uit te putten. De kritiek op de manier waarop de aanvraag op grond van art. 9 ter werd afgehandeld, zeggende dat de theoretische behandelingsmogelijkheid en niet de feitelijke

onderzocht werd en dat er niet wordt uitgegaan van onafhankelijke bronnen enz., kan derhalve niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen.

Ondanks de weigering van hun asielpcedure, en de weigering van de regularisatieprocedures op basis van art. 9 ter hebben de betrokkenen zich verder genesteld op het Belgische grondgebied waarbij ze hun kinderen lieten school lopen. Ze halen nu de duur van hun verblijf, hun integratie en de situatie van de schoolgaande kinderen aan in een poging om de Belgische staat voor voldongen feiten te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden afgenomen. Op geen enkel moment werden ze "gemachtigd tot verblijf." Alle elementen berusten op een voordeel dat ze hebben weten te bekomen ingevolge een illegale binnenkomst en een daarop volgende vluchtelingenverklaring die door de bevoegde asielinstanties werd verworpen, gevolgd door regularisatieprocedures. De indiening van een regularisatieverzoek op basis van art. 9 bis geeft op zich geen recht op verblijf.

Uit vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenzake weten we echter dat de elementen van integratie tot de gegrondheid behoren. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet verder worden ingegaan op de elementen ten gronde.

De betrokkenen wisten dat de scholing van hun 2 kinderen slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van de asielpcedure. Sinds 20/04/2010 werd de procedure van mevrouw, de laatste van de twee, die zoals gezegd nog geen 9 maanden duurde, afgesloten. Het feit dat hun kinderen in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd onttrokken. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringen die al aan hen betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Het "begonnen schooljaar" waarvan sprake is, is inmiddels ten einde en toch hebben de betrokkenen geen gebruik gemaakt van de grote schoolvakantie om het grondgebied te verlaten. Uit een dergelijk verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand.

Opgemerkt wordt dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen geschaad hebben door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Daarenboven brengen zij inderdaad geen enkel element aan waaruit zou blijken dat de scholing niet in het land van herkomst kan verder gezet worden. De scholing vergt klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. Het oudste kind is inmiddels ouder dan 18 jaar en niet meer schoolplichtig in België. De scholing verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend.

Geheel ter zijde kan hieraan toegevoegd worden dat de scholing waarvan de kinderen hebben kunnen genieten helemaal niet voor niets is geweest en dat zij zich niet tot het uiterste hebben ingespannen voor niets. Zij zullen zeker vaardigheden hebben aangeleerd en (zelf)kennis hebben verworven die hen verder tot nut zal zijn. Zelfs het verwerven van enige kennis van een vreemde taal is op zich een zeer verrijkende ervaring.

Met de werkwillegheid, uitdrukkelijk geponeerd voor de meerderjarige verzoekers, "volgens de mogelijkheden en medische beperkingen," kan geen rekening worden gehouden als buitengewone omstandigheid daar het de betrokkenen na de weigering van hun asielaanvraag niet langer toegestaan is om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Daarentegen is het zo dat zij niet aantonen dat zij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zouden kunnen halen om te voorzien in de levensbehoeftes van het gezin. Dat "de gelijkstelling van de tewerkstellingskansen voor vrouwen man in Armenië in de praktijk niet bestaat waarbij het voor haar niet evident is aan het werk te geraken," wordt niet aangetoond. Een blote redenering kan niet dienstig worden aangewend als buitengewone omstandigheid. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient de verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu, in huidig verzoekschrift, enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Er wordt niet gezegd wat de kwalificaties van mevrouw zijn, noch welke job ze voor ogen heeft en waarom zij die job dan niet zou kunnen uitoefenen in Armenië. Uit het verzoekschrift blijkt dat ook mijnheer werkwilleg is. Anderzijds wordt gesteld dat mevrouw zou moeten instaan voor haar zieke partner en tevens voorzien van de nodige medische opvang. Dit zijn echter elementen die deel uitmaken van een medische context, die reeds werd onderzocht in het kader van de regularisatieverzoeken op basis van art. 9 ter. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen de twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven en aan de

andere kant het artikel 9 ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9 bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Huidig verzoekschrift op basis van art. 9 bis kan zoals gezegd geen soort hoger beroep vormen tegen afgewezen regularisatieverzoeken op basis van art. 9 ter.

De betrokkenen tonen niet aan dat ze in Armenië, waar ze geboren en getogen zijn, niet op de steun van achtergebleven familieleden (bijvoorbeeld de ouders van mevrouw), vrienden en kennissen zouden kunnen rekenen bij hun terugkeer. Het is juist dat de verzoekers vrij zijn om de hulp in te roepen van het Internationale Organisatie van Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan het gebrek aan middelen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Niets verhindert de betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De verzoekers laten echter nog weten dat zij geen beroep zouden kunnen doen op IOM omdat zij zich anders schuldig zouden maken aan het afleggen van een valse verklaring, wat strafbaar is, daar ze niet bereid zijn om definitief terug te keren en de hulp van IOM voorbestemd is voor hen die wel definitief wensen terug te keren.

Geheel terzijde, aangezien de betrokkenen helemaal niet verplicht zijn om een beroep te doen op het IOM, wordt hierop geantwoord dat voor de gewone aanvraag om machtiging tot verblijf via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland een reden zal moeten worden opgegeven. In voorliggend verzoekschrift kan geen reden worden aangetroffen waarvan enigszins vermoed wordt dat de betrokkenen om die reden een recht op verblijf zouden kunnen doen gelden.

De afwezigheid van elementen van openbare orde, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Elkeen die op Belgisch grondgebied verblijft, wordt immers verondersteld de Belgische reglementeringen te respecteren en zich aldus te onthouden van het plegen van misdrijven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199,8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan ingediend worden aangezien er geen lopende art. 9 TER VW meer is.

Daarnaast wordt gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte niet werd overwogen dat een medische regularisatie-aanvraag werd ingediend.

Er is dan ook wel degelijk mogelijkheid voor verzoekers om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers, dan dient de aanvraag art. 9 BIS VW van verzoekers alleen alom deze reden ontvankelijk verklaard worden.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin wordt geargumenteed, minstens impliciet, dat verzoekers hun aanvraag in hun geboorteland dienen in te dienen en om deze reden elk verder onderzoek geweigerd wordt van de ingediende aanvraag.

Het dossier van deze personen dient eveneens op de aanwezigheid van andere elementen onderzocht worden die kunnen leiden tot de toekenning van verblijf wegens humanitaire redenen.”

2.2 Waar verzoekers zich beroepen op de schending van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat zij in hun verzoekschrift nalaten *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepaling schendt.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

Waar verzoekers stellen dat “*ten onrechte niet werd overwogen dat een medische regularisatie-aanvraag werd ingediend*”, stelt de Raad uit een eenvoudige lezing van de motieven vast dat er drie regularisatieprocedures op basis van artikel 9ter zijn ingediend, die alle drie werden verworpen, namelijk op 10 augustus 2011, 16 juli 2012 en op 3 januari 2013. In de mate verzoekers aldus menen dat er geen rekening is gehouden met een medische regularisatieaanvraag die was ingediend, is hun betoog niet dienstig. Bovendien wordt opgemerkt dat het louter indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op zich geen buitengewone omstandigheid vormt in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers stellen dat “*als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers*,” de aanvraag ontvankelijk diende verklaard te worden, merkt de Raad op dat artikel 9bis geen criteria bevat om de aanvraag ontvankelijk te verklaren. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot de aangehaalde buitengewone omstandigheden. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Verzoekers' betoog dat de sterke sociale binding met België en de verregaande integratie niet afdoende werden beantwoord en dat er geen rekening mee werd gehouden, mist feitelijke grondslag. Het is niet omdat verzoekers' argumenten niet als buitengewone omstandigheid weerhouden werden, dat zij niet afdoende werden beantwoord of dat er geen rekening mee werd gehouden. In de bestreden beslissing is op uitgebreide wijze gemotiveerd met betrekking tot de aangehaalde elementen van integratie en hun band met België.

In wezen beperken verzoekers zich tot het uiten van kritiek en stellen zij hun beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Verzoekers maken derhalve met hun grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 9bis van de vreemdelingen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056,7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen pogingen tot integratie.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België. Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.”

2.4 Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoekers opwerpen dat *“het niet is omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zouden mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen”*, dient de Raad op te merken dat dit ook niet wordt betwist in de bestreden beslissing. De aangevoerde buitengewone omstandigheden werden beoordeeld en uit niets blijkt dat het gegeven dat verzoekers' asielaanvraag

werd verworpen, op zich aanleiding geeft tot de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Een afgewezen asielzoeker dient echter, net zoals elke andere vreemdeling, buitengewone omstandigheden aan te tonen die maken dat de aanvraag om verblijfsmachtiging niet vanuit het buitenland kon worden ingediend. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat elke aangevoerde buitengewone omstandigheid op haar merites werd beoordeeld.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.5 In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

"Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. Rv. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; Rv.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; Rv.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is nog een lopende procedure art. 9 TER VW

- de kinderen genieten onderwijs in België

- de verzoekers zijn totaal verankerd

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst het gezin van verzoekers en hun kinderen ten zeerste ontwricht.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Dat de belangen van het kind van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen."

2.6 Waar verzoekers verwijzen naar het Kinderrechtenverdrag, waarbij zij aanhalen dat de belangen van de kinderen geenszins gebaat zijn bij een terugkeer naar Rusland, dient de Raad vast te stellen dat verzoekers in onderhavig beroep uitsluitend in eigen naam optreden en niet in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun kinderen, zodat zij niet dienstig kunnen verwijzen naar de belangen van hun kinderen.

Waar verzoekers in de uiteenzetting van hun middel verwijzen naar artikel 3 van het EVRM, dient de Raad opnieuw vast te stellen dat verzoekers nalaten *in concreto* uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing dit artikel schendt. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit verzoekers' betoog blijkt dat zij ervan overtuigd zijn dat de lange duur van het verblijf op het Belgische grondgebied en de sterke integratie buitengewone omstandigheden zijn. Evenwel tonen verzoekers met dit betoog niet aan dat de gedane beoordeling in de bestreden beslissing van de aangehaalde omstandigheden kennelijk onredelijk is.

De Raad dient bovendien op te merken dat de lange duur van het verblijf, de sterke integratie en het feit dat zij *"totaal verankerd"* zijn, elementen zijn die betrekking hebben op de gegrondheid van verzoekers' aanvraag en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek *conform* artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. Verwerende partij oordeelt dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Verwerende partij motiveert omtrent deze elementen het volgende:

"Ondanks de weigering van hun asielpprocedure, en de weigering van de regularisatieprocedures op basis van art. 9 ter hebben de betrokkenen zich verder genesteld op het Belgische grondgebied waarbij ze hun kinderen lieten school lopen. Ze halen nu de duur van hun verblijf, hun integratie en de situatie van de schoolgaande kinderen aan in een poging om de Belgische staat voor voldongen feiten te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden afgenomen. Op geen enkel moment werden ze "gemachtigd tot verblijf." Alle elementen berusten op een voordeel dat ze hebben weten te bekomen ingevolge een illegale binnenkomst en een daarop volgende vluchtelingenverklaring die door de bevoegde asielinstanties werd verworpen, gevolgd door regularisatieprocedures. De indiening van een regularisatieverzoek op basis van art. 9 bis geeft op zich geen recht op verblijf. Uit vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenzake weten we echter dat de elementen van integratie tot de gegrondheid behoren. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet verder worden ingegaan op de elementen ten gronde."

Waar verzoekers verwijzen naar een *"lopende procedure"* artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt uit de bestreden beslissing dat er drie 9ter aanvragen zijn ingediend die alle drie zijn verworpen. Verzoekers tonen *in casu* niet aan dat er nog een *"lopende procedure"* artikel 9ter aanvraag is. Bovendien wordt opgemerkt dat het loutere feit dat er een *"lopende procedure"* zou zijn van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op zich geen buitengewone omstandigheid vormt in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de scholing van de kinderen motiveert verwerende partij op kennelijk redelijke wijze dat verzoekers geen enkel argument aanbrengen waaruit blijkt dat de scholing niet in het land van herkomst kan worden verdergezet. De scholing vergt geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn.

Waar verzoekers opwerpen dat het indienen van een aanvraag in het herkomstland *"gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk"* is en *"het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen"* tot gevolg zou hebben, dient de Raad vast te stellen dat verzoekers hiervan geen gewag maakten in hun aanvraag van 9 november 2011. Verzoekers kunnen dan niet voor het eerst dergelijke omstandigheden aanvoeren in hun verzoekschrift en verwachten dat de Raad deze in de plaats van verwerende partij gaat beoordelen.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN